

Prijateljev Silvester.

Spisal E. Gangl.

Ljubljani imam prijatelja, ki mu je bil pred enajstimi leti rojen sin. Krstili so ga za Silvestra, a zvali za Silvota. Prijatelja sva bila tudi midva. Večkrat sem prišel, ko sem še bival v Ljubljani, k njegovemu očetu. Kadar je bilo lepo vreme in nekoliko svobodnega časa, sva šla tudi na izprehod. Solnce je svetilo na zemljo, da je bila videti vsa pozlačena, vsa posipana z raztopljenim zlatom. Takrat sva šla po lepih cestah širokega ljubljanskega polja tja proti Št. Vidu ali mimo Sv. Krištofa na vabljivo zeleno Posavje. Dostikrat je bil z nama tudi Silvo. Majhen deček je bil, a bil je hitreji nego midva. Mudilo se mu je za metulji, ki so plavali po sinjem zraku s pisanimi, svetlimi krili. Hotelo se mu je bogatega, neskončno

lepega poljskega cvetja, ki je ktilo ob cesti. Morda se mu je hotelo celo čudovito lepih solnčnih pramenov, ki trepečejo k zemlji. In ko je segel z roko, da ujame metulja, ali ni morda hotel solncu ugrabiti pest zlatega prahu, da ga spravi v žep za dobo, ki bo temna in hladna, brez solnca in njegovih dobrot?

In tako sva se seznanila in sprijateljila tudi z njim, s Silvestrom.

Časih, ko sem stopal po ulicah ljubljanskega mesta, sem srečal svojega mladega prijatelja, ki ga je poslala mama k stricu ali kam drugam.

Že od daleč sem zagledal dvojce živih, črnosvetlih oči in že od daleč me je pozdravljal njegov ljubeznivi

nasmeh. In kako dobro se mu je zdelo, ko sva postala sredi živahnega uličnega vrveža in nekoliko pomoževala vpričo vseh ljudi, majhnih in velikih, gosposkih in kmetiških. In ko sva si segla v roko in se poslovila, se je ozrl večkrat nazaj, češ, ali me pač gledajo ljudje, ko sem govoril z gospodom . . .

In ko je dospel domov, je bilo prvo, da je povedal domačim, kako se je srečal z menoj in kako sva govorila na cesti.

Odšel sem iz Ljubljane. Po veliki cesti, po večji nego je ona v Šent Vid in na Posavje, sem jo mahnil v veliki svet. Vzpotoma sem se obilokrat spomnil svojega mladega prijatelja, ki si je lovil v vrečo metuljev, si trgal poljskih cvetov in ugrabljjal solncu žarke. Želel sem si njegove vesele duše, polne utešljivih želj, majhne v hrepenenju, velike v skromnosti uživanja blage mladostne sreče,

Silvester je rasel in prihajal moder in učen. Minilo je po več mesecev, preden sva se zopet videla. Hodil je že v šolo, seznanjal se je že z učenostjo četrtega razreda. Tista čista otroška preprostost se je umikala in umaknila zrelosti pametnega dečka, ki so ga naskočile prve skrbi, kako zadoščaj dolžnostim umnega učenca in dobrega otroka.

In bil je umen deček in dober otrok. Dober otrok je bil, zato si je pa prizadeval, da ne stori nikoli nič takega, kar bi utegnilo žaliti starše doma in učitelje v šoli. In tako si je pridobil ljubezen svojcev in učiteljev. V zavesti, da ga imajo radi in da so v skrbih zanj, je občutil najlepše veselje, tiho, samo čistemu srcu pojmljivo srečo.

In vsa Ljubljana bi ne imela srečnejšega otroka, ako bi Silvestra ne začela tako zgodaj mučiti težka bolezen.

Bolehal je dolgo časa, tri leta. Zbolel je in ozdravil in zopet zbolel. A vedno je tlela v njem nadeja, da bo še dolgo živel, da se bo v srednjih šolah priučil toliko lepega in znamenitega, da ne bo zmeraj majhen in šibak, nego da bo tudi on velik in učen gospod.

Pretekle pomladi pa, ko je ob tistih cestah, koder se je izprehajal, za-brstela nova, sveža rast zelenju in cvetju, je legel pa ni več vstal.

Niti toliko ni mogel iz postelje, da bi opravil s svojimi součenci prvo sveto obhajilo. Prihajali so k njemu njegovi součenci in mu pripovedovali, kako je lepo v šoli in zunaj šole, ko cveto kostanji in se odevajo nasadi ljubljanskih vrtov v mlado zeleno opravo. Pravili so mu lepe reči, da so bile Silvestru solzne oči od zadivljenja in hrepenenja. Skozi okno so sijali k njemu na posteljo solnčni žarki, dihali so k njemu vonji z bližnjih raz-cvelih vrtnih gredic, a njemu se je hotelo venkaj, kjer je vse to lepše in slajše.

Prišel pa je dan, ko se je vsa solnčna luč izlila ob njegovi postelji, ko so vsi najlepši vonji zadehteli ob njegovem ležišču. Bil je to dan prvega njegovega obhajila. Napravila mu je mamica ob zglavju lep oltarček, in prišel je oče frančiškan in mu podelil živega Boga. Tako je prišel k ubo-gemu mlademu bolniku njegov najboljši prijatelj, ki mu je vlil v bolešt hladila in v srce sladkega, mirnega pričakovanja, ki ga še tesneje združi z Njim, ki ga je prišel tolažit in osrečit . . .

In zato je menil Silvo, da so solze staršev in bratov, ki so bili priča svetlemu njegovemu prazniku, zgolj solze veselja, dasi so bile porojene iz radosti in bolesti obenem.

In tako je umrl moj mladi prijatelj. Zaprle so se mu oči, in nasmeh mu je legel na lice. Zakaj v tistem hipu, ko so se mu zaprle oči, je videl, kako se odpirajo vrata, in naproti mu prihaja On, ki je klical otroke k sebi, naproti mu prihaja On, obdan s trumo angelov, da ga sprejmo v svoje vrste . . .

Umrl je — in vendar živi!

